

Θυμίαμα Ειρήνης

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Θεριό γίνεται ο άνθρωπος σαν είναι μακριά από τον Θεό. Θεριό αγριότερο κι από τ' αγρίμια. Κάμποσα τέτοια άγρια, ανήμερα θεριά, πέντε-δέκα άπιστα σκυλιά Αγαρηνοί, κουρσάροι, ξεμπάρκαραν μια μέρα απ' ένα καΐκι σε κάποιο λιμανάκι της Λέσβου. Τρόμος και φόβος απ' όπου περνούν.

Μάθαν το νέο οι χωριανοί και σκορπιστήκαν στις ερημιές και στις σπηλιές του τόπου. Ψυχή δε βρήκανε στο χωριό τα θεριά. Για τούτο πήρανε ν' ανηφορίζουνε στον λόφο, που 'ταν το μοναστήρι. Έτσι κι έτσι τον είχανε μανία τον παπά. Θα 'βλεπε αυτός!

Στο μοναστήρι λίγο πιο πριν, είχε ανέβει ο άρχοντας του τόπου με τη γυναίκα του και το ξανθό, το δωδεκάχρονο αγγελούδι του, την Ειρηνούλα. Πόσο χαιρότανε, κάθε φορά π' ανέβαινε στον λόφο το κορίτσι! Σαν το κατσίκι σκαρφάλωνε στο μονοπάτι κι όσο να φτάσουνε στην εκκλησία είχε η μικρή κιόλας φτιαγμένο το μπουκέτο της, όμορφα αγριολούλουδα, για να τ' αφήσει ευλαβικά στις Παναγιές μητέρας τ' άγιο εικόνισμα μπροστά.

Μ' αυτή, την τελευταία τη φορά που ανέβηκαν δεν την άφηναν τη Ρηνούλα οι γονιοί της απ' το χέρι. Τρεχάλα πήραν τον ανήφορο. Όσο να φτάσουν δεν τους έμεινε ανάσα. Κάμποσοι ακόμα χωριανοί τρέχαν ξωπίσω αλαφιασμένοι. Εκεί, στο μοναστήρι, βρίσκανε κι άλλοτε κρυψώνα, σαν φτάναν στο νησί οι Τούρκοι μανιασμένοι και σφάζαν και ρημάζαν.

Τους άνοιξε ο καλόγερος, λιγνή φιγούρα, άσαρκη. Πίσω του ο ιερέας, ψηλός, ωραίος σαν άγγελος, κι είχε η ματιά του τέτοια ηρεμία!

Εκεί, μπροστά στην Παναγιά, του είπανε για τους Τούρκους. Πως ξεχύθηκαν στο χωριό και αφρίζαν και λυσσούσαν να σφάξουνε όλους τους Χριστιανούς.

Το κοριτσάκι ήρεμο. Τίποτε δε φοβόταν. Είχε κοντά της τον πατέρα της, τη μάνα, τον γέροντα και πάνω απ' όλους την Παναγιά και τον Χριστό, που μόλις, πριν δύο μέρες νίκησε τον θάνατο, Αναστημένος. Ήτανε, βλέπεις, η μέρα εκείνη, η Λαμπροτρίτη.

Έτσι ήρεμο ήταν κι όταν στην πόρτα ακούσανε χτυπήματα. Κλοτσιές, ξεφωνητά, άγριες βρισιές. Μπήκανε τα σκυλιά στο μοναστήρι. Πιάσανε πρώτα τον ηγούμενο. Τον είχαν άχτι τον παπά γιατί έκρυβε, λέει, τους χριστιανούς. Τον βασανίζαν για να μαρτυρήσει πού ήτανε κρυμμένοι οι άλλοι. Για ν' αρνηθεί την πίστη του. Πώς άντεχε, Θεέ μου, η παιδική καρδούλα της Ειρήνης να βλέπει τα μαρτύρια που τράβηξε το παλικάρι!

Ωρες τον εβασάνισαν. Στο τέλος τον εσφάξαν. Επιάσανε κατόπι τον καλόγερο. Πάει κι αυτός! Κι ύστερα πιάσαν τη Ρηνούλα. Θα βασανίζαν, λέει, τη μικρή για να αναγκάσουν τους γονιούς της να προδώσουν, που ήτανε κρυμμένοι οι άλλοι. Ο ένας το 'σερνε από δω κι οι άλλοι το κλοτσούσαν πέρα. Ξεσχίσαν τ' άσπρο φουστανάκι, τραβούσαν, λύσαν τις ξανθές κοτσίδες. Χτυπούσαν τ' όμορφο το

προσωπάκι με τις ματωμένες τους χερούκλες.

Τίποτα, η μάνα κι ο πατέρας! Τσιμουδιά! Μόνο σιγόκλαιγαν και προσευχόντουσαν βουβά. Κι εκείνο, ήρεμο, ολόγλυκο αγγελούδι, έπαιρνε λες κουράγιο απ' τον ίδιο τον αναστημένο τον Χριστό, κι αφήνονταν στα χέρια των βασανιστών του... Κόψαν, οι άπιστοι, το χέρι της μικρής. Τινάχτηκε ζεστό, τ' αθώο αίμα. Λυσσάξαν τα σκυλιά, που δε μιλούσανε η μάνα και ο πατέρας.

Ένα πιθάρι ήτανε εκεί, που 'βαζε ο γέροντας του μοναστηριού το λάδι. Εκεί το αν σαν λαμπάδα. Καλύτερα να πούμε: σαν το ως τον ουρανό, θυμίαμα ευωδίας, η μυρωδιά

Κει πάνω είναι πάντα Ανάσταση. Μαζί με τον

Χριστό, με τους Αγίους π' αγάπησε. Είναι μαζί κι ο γέροντας, κι ο μοναχός κι οι γονιοί κι ο δάσκαλος κι άλλοι που μαρτυρήσανε μαζί, την ίδια μέρα, γιατί ήτανε, λέει, Χριστιανοί. Εκείνη τη Λαμπροτρίτη, στα 1463, σαν φτάσανε στη Λέσβο τα θεριά.

Σ.Γ.Α.

Η μνήμη της Αγίας Παρθενομάρτυρος Ειρήνης, που μαρτύρησε στις 9 Απριλίου του 1463 τιμάται μαζί με τη μνήμη των συναθλησάντων ιερομάρτυρος Ραφαήλ και μάρτυρος Νικολάου. Οι άγιοι αυτοί είναι νεοφανείς, δηλαδή μας ήταν άγνωστοι, μέχρι που μας αποκαλύφθηκαν με θαύμα, πριν από μερικές δεκαετίες. Η γιορτή των αγίων αυτών είναι κινητή. Τιμάται κάθε χρόνο την Τρίτη μέρα του Πάσχα.

Κάνε κλικ παρακάτω, για ν' ακούσεις την ιστορία

%Thimiama_Eitrinis%

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

